Forfatter: Stub, Ambrosius

Titel: Digte

Citation: Stub, Ambrosius: ”Digte”, i Stub, Ambrosius: *Digte*, Rosenkilde og Bagger, 1972, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stub02val-shoot-idm139871599341760/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

I. Breve m. m. fra Ambrosius Stub

Følgeskrivelse til Digtet til Løvenørn

16. Marts 1740.

Deres Excellence
Høy-ædle og Velbaarne Hr: General Lieutenant!

Da den Excellente Løvenørns Død over alt er bekiendt og jeg tillige veed, hvor høy Priis Deres Excel: i denne Time legger paa den Afdødes Qvaliteter; Saa understaar jeg mig at begaae en Dristighed, som ihenseende til intentionen maatte pardoneres, i det jeg stiller indlagte ind for Deres Excell. høye Skiønsomhed, der allerbest kand see, om Skilleriet ligner Manden, og copien i sin korte extract conform med originalen: Skulle saa ringe en Tegning ey meritere lyset, kand det saa meget dis lettere hindres der fra, som der i ald Sandhed ey er fleere til end den samme; bliver den anseet med naadige Øyne, kand den; for sin Kortheds skyld, des lettere multipliceres. I øvrigt udbeder Autor sig alleeneste character af

Deres Excellences hengivne Client
Thaasinge d. 16. Mart. og
Anno 1740 ·/· underdanigste Tienere
Ambrosius Stub

RA. Klevenfeldts Samlinger 12: Poul Løvenørn. Tidl. trykt i Barfod III Indledn. S. XXV. – Det ses ikke, til hvilken Generalløjtnant Skrivelsen var henvendt, maaske har det, som Barfod formoder, været til Løvenørns Efterfølger som Overkrigssekretær Michael Numsen. Digtet naaede imidlertid frem til Løvenørns Søn Frederik Løvenørn. – Jf. Indl. S. 20 og 45 f.

Brev til Oberstløjtnant Niels Juel

17. Marts 1741.

Høy-ædle og Welbaarne Herre,
Høy-gunstige Patron!

I underdanigst Følge Høy-gunstige Hr. Patronens Naadige Behag haver Jeg undertegnede ey kundet undlade paa dette Klagemaal herved i Korthed saaleedes at replicere, det Jeg af Besværingens u-besværede Auctor paa et ugrundet fundament er nærmest blandt dem, imod hvilke hand her søger Assistence og Handthævelse –

Her klages over Nogle efter hans Beretning sig her i Sognet virkelig opholdende Personer, af hvilke hand har ofte æsket Pass og Beviis, men ey kundet obtinere det, og disse er det jo hand af en formeent retskaffen Iver saa hiertelig søger udryddede af Guds Meenighed, med viidere –

Det er ikke min Sag at examinere, hvorleedes Manden bør holde sig sin Allernaadigste Konges Villie efterrettelig i at æske Pass og Beviiser: Hvorleedes hand bør efterkomme baade Guds og Majestetens overeensstemmende Villie i at behandle de Faar, hand her i sin anbetroede Meenighed kalder vildfarende: Hvorleedes hand imod saadanne sig hos ham opholdende virkelig forvildede Mennisker er pligtig at erviise Nidkiærhed med Forstand: Hvorleedes hand bør nøye betragte, at den Leye-Svend, der af frygt for ulven lader Faarene adspreedes, er ey engang saa last-værdig, som den, der med Forset forjager de Vildfarende Faar.

Men Qvæstio bliver egentlig denne: Om Hr. Iversen med nogen Sandfærdighed har foregivet, det Jeg er een af disse paa-ankede Personer, som hand, efter sin Beretning, har æsket og ofte æsket Pass og Beviis af?

Dersom jeg nu var forsikkret om accuratesse i Mandens Hukommelse, som Jeg virkelig er forsikkret, at der ingen utidige Passioner bør herske over ham, saa maatte hand selv gandske gierne besvare denne Qvæstion; da hand efter en u-partisk Samvittighed i ald Guds Sandhed skulle tilstaae, at dette hans foregivende, saa viit mig betreffer, er aldeeles urigtigt og u-sandfærdigt.

Men, som hand derfore mueligt vilde huske feyl paa Nye, saa svarer Jeg selv og sandfærdelig erklærer, det Min Anklagere Hr. Iversen aldrig af mig har været Pass og Beviis begiærende.

Og da Jeg 1) har været kiendt med ham, siden hand var kun et ungt Barn, 2) har alt i nogle Aar været min egen Mand og vel givet andre, men ey til dato været anmodet at give mig selv Pass, Ja 3) har aldrig nogen Gang paa Slottet indfunden mig som Domestique, men alleene som fremmet hos min Høy-gunstige Patron, undertiden hafft at forrette; Saa veed Jeg ey heller med hvad raiçon slige Ting af mig kunde forlanges.

Om Nogen af de andre anklagede Personer har været ham ubekiendte, og tillige som Huusfolck eller Tieneste Tyende eller paa andre Maader virckelig opholdet sig i hans Meenighed, uden at lade ham paa betimelig Anfordring see, hvad Pass og Beviis de har bragt med sig, kand over alt være Mig lige meget.

Saa meget seer Jeg, at Hans Vellærde Vel-ærværdighed ved denne deres Anklagelse prætenderer at vilde bringe store Ting til Veye, som efter hans egne ord er Deels at befordre

dem til Saligheds oplysning og opbyggelse, Deels at hemme den Forargelse, de Eenfoldige af dem har draget –

Men bliver Connexionen ret observeret, saa kand ved denne Mandens Methode end og de oplyste i hans Meenighed en merckelig Scrupel foraarsages, og endda derved hverken skee Saligheds oplysning hos de vildfarende, ey heller den selv-tagne Forargelses Hemmelse hos de Eenfoldige –

Thi hans Welærværdighed giver jo forstaaelig og klarlig nock til kiende, at endskiønt alle de af ham anklagede virkelig, som hand foregiver, opholder sig i hans Meenighed, saa befordrer hand dem dog ikke til nogen Saligheds oplysning og opbyggelse, førend de kand viise ham de samme Pas og Beviiser, som hand, efter egen sigelse, har ofte æsket. Men i Mangel her af søger hand at see dem af denne Guds Meenighed udryddede, hvor de da hos ham hverken har Saligheds oplysning eller opbyggelse at vente.

Hvad om Nogen af dem u-muelig kunde bringe ham pass og beviis i den Form og façon hand faldt paa at æske, og derover efter hans Ivrige forlangende bleve hovedkulds udryddede og udfeyede af denne Guds meenighed? I! saa kunde jo alle her værende oplyste og retsindige Guds Børn meget let falde i disse tancker:

Herre Gud! Mon vor Prest dog ikke være et lidet for nidkiær i somme Poster? Mon de Stakkels Menniskers Oplysning, opbyggelse og Salighed ved ingen anden Middel og Methode uden alleene efter Prestens Paastand kunde bleven befordret? Mon dog ingen Retsindig Siele-Sørger, hvor de efterdags kommer, kand udfinde nogen slags Maade, hvorpaa de blandt andre Guds Børn kand befordres til Salighed? Eller mon alle ret-lærende og ret-levende Prester ligeleedes vil see dem udryddede? O saa maae de jo omsider emigrere til de Steder, hvor ikke engang opbyggelse i den Sande Chri-

stendom eller oplysning til Salighed bliver funden? Herre Gud! mon dog vor Prest ikke være et lidet for nidkiær i somme Poster?

Jeg har der fore i Klagemaalet forgieves leedet efter en særdeeles Hoved-Post, i det Manden derudi har glemt at foredrage, at paa hans Side, som Siele-Sørger, ey har manglet den Broderlige Formaning og Paamindelse, den Betænksomme og Beqvemme Behandling, den Kiærlige Sagtmodighed, som de af ham kaldede vildfarende Mennisker, hver efter sin Tilstand kunde behøve, da det dog ufeylbar kommer an paa Siele-Sørgerens Ansvar, i fald nogen Siel enten ved hans Forsømmelse eller Fremfuusenhed skulde periclitere.

Har imidlertid den Eenfoldige Mængde i hans Vellærde Velærværdigheds anbetroede Meenighed da selv, efter hans egne Ord, NB Draget nogen Forargelse, Saa er det meget ilde, at denne farlige Forseelse ey allereede af Presten selv, efter Embeds-Pligt, er bleven remederet hos dem hand erklærer og kiender for sine egne Tilhørere; da den gode Mand, der maaskee nock veed den heel bekiendte Distinction mellem en given og tagen Forargelse, det mand ey med nogen Retsindighed kand prætendere nogen udryddet, just fordi nogle Eenfoldige Mennisker, I Mangel den fornødne Oplysning, af een og anden kand selv drage eller tage Forargelse. Men dette er endelig en Sag, som de sig i saa Maade forargende kand deele med deres Lærere, og mig u-vedkommende med hverandre afgiøre. –

Hvad mig i særdeeleshed betreffer, maae Jeg uforbigængelig tiene denne Anklagere med et par ord til Erklæring paa den heftige Expression, hvorudi Jeg i Klagemaalet er angreben som en Person, der opholder sig paa Slottet fra sin Ægte Hustrue.

Mand skulde snart falde paa de tancker, det Hr. Iversen

var forivret paa min ringe Person, siden han for min Skyld synes at foretage sig en liden Reformation her paa Slottet; Men da sligt i sig selv er u-nødvendigt, og Jeg à parte veed, hand lader sig Navnet af en opbyggelig og omhyggelig Prest for alle Ting være angelegen, saa faaer Mand undskylde ham, som en ung Mand, der ey meener det saa ilde.

For resten finder Jeg i bemte Expression aldeeles ingen Realitet til nogen min Præjudice, i hvor haard en forklaring Auctor selv derover vilde formere. – Thi skal ordene forstaaes, ligesom Jeg var stændig eller som en Domestique her paa Slottet, og det for at være fra min Ægte Hustrue, saa er hans Vellærde Welærværdigheds heele Bogstavelige Meening paa dette Sted urigtig og u-efterrettelig og ordene beskriver alleene deres Auctors egen u-kyndighed om den selv samme Ting hand ponerer og anker paa.

Vel er Jeg ofte kommen til Slottet, Vel har Jeg mangen Gang været her i Forretning, men min Høy-gunstige Patron er Selv best vidende, det Jeg ingen gang har været her i nogen Tieneste. Og min Anklagere skal aldrig med mindste Skin af Sandhed kunde sige, det jeg nogen Gang er paa Slottet uden min Hustrues Biefald og Samtykke. Ja! derudi consenterer hun saa meget des hellere, som Jeg adskillige Gange, for et og andet at forrette, er af min Høy-Gunstige Patron saa vel til hendes, som mit Ophold, meget genereux bleven aflagt –

Og da ingen, end ikke Malice og Misundelse Selv, med nogen føye skal kunde negte, det Jeg jo efter ald mueligheed stræber engang at erlange det Brød, hvor af min Hustrue og Jeg i Fremtiden stedse kunde have fælles Ophold ved eet og det samme Bord; Saa har Jeg fra den første gang Guds Forsyn insinuerede min Nødtørft i min Høy-gunstige Patrons Bevaagenhed, ey heller nogensinde været her paa Slottet uden

i det ulastelige Haab, at, som Gud selv i Himlen hjelper ved Midler her paa Jorden, min Lykke og felles Fremtarv for mig og mine da engang kunde vaagne ved den Herre, hos hvilken dog saa mange Nødlidende, ja end og nogle u-tacknemmelige Stakler har hentet det Brød og den Velstand, som de i denne time saa ufornuftig pukker af.

Hr. Tyrstrup er selv et merkeligt exempel, saa viidt hand for sin Ærværdige Stand har største Aarsag at ære og takke den Samme Herre; og som hand i denne Lycksalighed jo ikke har glemt, ved hvis Haand den Gode Gud af særdeeles Naade og Barmhiertighed rakte ham sin og Hustrues Velfærd, saa seer Jeg aldeeles intet, at Hans Velærværdighed enten kand holde det utilladeligt eller u-rimeligt, at Jeg nu, hand selv har faaet nock, undertiden seer paa Patronens haand, hvorudi Guds Forsyn maaskee alleene til en tid har forvaret, hvad Held og Lykke Jeg og Mine skal have her i Verden.

I andre Hensigter og paa anden Maade har Jeg ingen sinde været her paa Slottet. Men er den, der ikke sørger for sig og sine, verre end en Hedning, saa er den jo ikke et haar bedre, der vilde hindre mig i en lovlig og anbefalet omsorg, hvor ved Jeg hverken har været eller er til anstød for noget retsindig Menniske.

Sluttelig kand hans Velærværdighed alle tider være forsikkret, at enten hand kiører eller rider paa Slottet, saa er Jeg ham aldrig hinderlig i farten eller i nogen maade anstødelig, med mindre hand imod Forhaabning selv behagelig vilde løbe an. Jeg, for min Part, og saa viidt sømmeligt, skal gierne vige af til en side, hvor hand farer frem paa lovlige Veye, som jeg og alvorlig vil ynske ham Saliggiørelsens Forstand til saaledes at opsøge sine Vildfarende, at hand maae blive dem en tilforladelig Formand og Ledsagere paa den Vey, hvor Eenfoldige og Daarer skal ikke fare vild.

Der Jeg i øvrigt med særdeeles Veneration og Hengivenhed forbliver

Høy-ædle og Welbaarne Herres

[190] Thorsing Slott d. 17de Martii 1741–

Høy-gunstige Hr. Patrons underdanigste Tiener
Ambrosius Stub

LA. Odense. Stamhuset Taasinges Arkiv. Breve til Kammerherre Juel. Tidl. trykt i Festskr. til Erslev S. 442 og i Th. A. Müller, Afhandlinger i Udvalg S. 203. – Jf. Indl. S. 17 og 19.

Brev til Oberstløjtnant Niels Juel

13. Dec. 1741.

Høy-Ædle og Velbaarne
respective Herre og Patron!

Siden mig, formedelst min svage Constitution, nogle Dages Fraværelse gunstigst er permitteret; Saa bliver, udi underdanigst Følge min Naadigst Herres Ordre, her ved insinueret 2de rigtig forfattede Designationer paa de hos mig nu værende Papirer.

Andre mig desuden betroede Documenter, og de i sær Thorsing Land og Stamm-Huus vedkommende, ere forhen og forleeden igien overleverede; som naadigst maatte erindres.

Under indsluttede Designation No. 2 har jeg separat specificeret Beholdingen fra den Hagedornske Commissions Documenter, samt nogle Particulairiteter, Hr. Iversen angaaende, som jeg meener burde puttes hen i et à parte Rum.

Designationen No. 1 indeholder Resten, hvis Samling og Orden maatte finde Gunstigst Approbation –

Alle Regninger findes til Slutning anførte, og Designationens Pag. 14. Under No. 25 min den 5te Oct. sidstleeden underdanigst indleverede samt rigtig befundne Indtægts og Udgifts Regning for 310 Rdlr., som Marcus Jacobsen og Lars Winther udleverede, og jeg, i følge den medhafte ordres Tilhold maatte qvitere for.

Bem^te^ Regning findes belagt med alle behørige Qviteringer; undtagen for de 100 Rdlr., som til Velbaarne Hr. Capitain Juell d. 4. Oct. blev udtallt. Hvilken Udgift Naadigste Herre Selv sagde ey behøvede nogen Qvitering.

Allersidst pag. 15, sub No. 26 følger underdanigst Regning for de d. 17de Oct., af Naadigste Herre Selv, Under Forsegling og til Udgifter mig leverede Penge, med Forklaring, saa vel paa den Befundne Summa, som paa de der af tagne Udgifter, efter rigtigste Specification.

Men idet Beholdningen /: den bekomne Matte Toback iberegnet :/ beløber sig til 17 Rdlr. 5 M. 9 Sk. og jeg, formedelst een og anden min forcerende Mangel har paa nogen Tid betient mig af de 11 Rdlr., saa bliver min underdanigste Ansøgning, at Een Naade maatte legges til alle de forige, og bem^te^ Regnings Punctuelle Afgiørelse en liden Tid udsettes; enten til min Hiemkomst om nogle Dage, eller og til min Høy-Gunstige Patron engang finder Behag i at see sin nødtørftige og Oprigtige tiener med nogen Subsistence aflagt: da intet skal blive mig kiærere, end der af at bringe denne skyldige Rigtighed u-opholdelig til Veye.

Midlertid, som min øvrige Livs Tid, skal den Ære af min Bevaagne Herres Patrocinio, den Naade i Hans Medfart, den Godhed fra Hans Haand erkiendes her og alle vegne med allerstørste Tacksigelse: Ligesom og

De ved den Hagedornske Commission af Skriver Salario beholdne	13 Rd. 3 M. 8	
De siden 1740 aars Begyndelse, af Hr. Patronens Egen Haand |: foruden adskillige Reyse-Penge :| givne	35 –	4
De in Decembri 1739 af Hr. Patronen, og paa sin egen Regning hos P. Clausen mig beordrede Klæder for	12 –	
De in med. Decembri for mit første halve Aars Forretning naadigst givne	27 –	

Ere i alt optegnede udi en Tacknemmeligst Erindring nest inderlig ynske, at saadan Godhed af den rige Gud med særdeeles og Stedse varende Velsignelser maae vorde Belønnet.

Overalt, som min Høy-ædle Herres til denne Time u-foranderlige Naade er det eeneste Clenod, jeg herefter udi alt mit Intet behøver conserveret; saa bliver dette Summen af alle mine Begiæringer, at jeg, til Misundelsens Harm, fremdeeles maae forblive een iblandt de mange, som tør vente sig Brød eller Befordring og Gunstig Recommendation fra Thorsing Stam-Herres velgiørende Haand.

Jeg forbliver
Høy-Ædle og Velbaarne,
respective Herres og Patrons
Underdanigste Tiener
og hengivne Client
Ambrosius Stub

Thorsing Slott
d. 13de Dec. 1741–

LA. Odense. Stamhuset Taasinges Arkiv. Breve til Kammerherre Juel. Tidl. trykt i Festskr. til Erslev S. 447 og i Th. A. Müller, Afhandlinger i Udvalg S. 208. – Jf. Indl. S. 22.

46 Bevaagne] *Brevet har ved Fejlskrift* bevaggne.

Brev til Stiftamtmand G. F. Holstein

Ribe 5. Juni 1756.

Høy-Velbaarne
Hr. Cammerherre og StiftsBefalingsMand!
Naadigste Herre!

At danske Skole-Børn her i Ribe have længe manglet saadan Underviisning, som mange ynskede, det vides, blandt Andet, af de til Magistraten længe siden indløbne Besværinger.

Hvorleedes der, paa denne Mangel, best kunde raades Bod, er jeg saa u-fornøden, som ringe, til at forestille, da Vedkommende dertil ufeylbar føye behørig Anstalt, saa snart de nu værende gamle Skoleholdere, enten formedelst alt for u-taalelig U-duelighed eller og ved Døden, ere afgangne –

Min Attraae er alleeneste at maae midlertid prøve, hvorviidt jeg kunde oprette Noget af det Forfaldne i dette betydelige Verck; Dog uden mindste Afgang for Nogen af Skoleholderne, af hvis Leve-Brød jeg ikke forlanger nogen mindste Smuule.

Her bedes alleeneste og underdanigst, det maatte behage Deres HøyVelbaarenhed naadigst at see derhen, at mig kunde, for først paa et Aars Tid, tillades information for de Børn, der dog aldrig blive disse Skoleholdere betroede, dog derhos ey Fleere end saa mange jeg eene kunde tilstrekkelig underviise og med hvilkes Forældre jeg kunde blive eenig om Belønningen efter Underviisningens Maade og Beskaffenhed –

Herved fandtes Leylighed til at erfare, hvorviidt Byens

Almindelige Skole kunde, med Tiden, vorde mig betroet til Børnenes Nytte og Forældres Fornøyelse –

Udi Forventelse af naadigst Befordring til dette Øye-Mercke giver jeg mig den Ære at forblive med største Respect og Soumission Deres Høyvelbaarenheds

Underdanigste

Riibe den 5. Jun. Client og tiener

1756. Ambrosius Stub –

LA. Viborg.. Ribe Bispearkiv. Tidl. trykt i Barfod III Indledn. S. XXXVIII. – Jf. Indl. S. 39 f.

Udkast til Lejekontrakt

Aug. 1747.

Project/

Conditioner ved Tolderlunds
Forpagtning.
I den hellige Tre-Eenigheds Navn
Haver Vi underskrevne med hinanden indgaaet følgende
Contract:

1.

Den uden for Odense Byes Nørre Port beliggende Gaard, Tolderlund kaldet, skal saa viidt dens Bygning, samt tilliggende Pløye-Land, Eng-Bund og Græsgang betreffer, blive af mig Gørtz Gørtzen eller fuldmegtig til førstkommende Michaeli fløtte tiid overleveret Hans Philip Høeg fra Kierteminde til Beboelse Brug og Afbetiening i 6 samfelde Aar. Skulde hand efter de 3 Aars forløb efter Tiltrædelsen ey finde for godt at betiene sig der af i de fulde 6 aar, skal det staae ham frit straxen og lovformelig at frasige sig samme med et Aars Opsigelse.

2.

De Rør og Siver, som i bem^te^ Aaringer voxer i og ved Nesbye Hoveds Søe paa Tolderlunds Rettighed og Friehed er ham i sin Beboelses Tid tillige overdragne til Brug og Behandling efter eget Behag og derfor at vedlige holde Stedet hand bebor med Tag og Fag. Stædets tilhørende Fiskeric paa bem^te^ Søe er ham ligeleedes forundt, og maae hand i forbe-

rørte Tid gjøre sig samme saa nyttig som hand best veed og kand, dog reserverer jeg mig den Friehed imidlertid at fiske sammesteds, naarsomhelst jeg for min Fornøyelses Skyld maatte faae det i Sinde –

3.

Paa Stedets Grund skal ham førstkommende 11te Martii blive udviist fornøden Giersel, Torn og Staver til de behørige Gierders Istandsættelse; hvad deres Vedligeholdelse betreffer, da skal og dertil skee aarlig udviisning efter fornødenhed –

4.

Al den Olden der falder i Tolderlunds Skov skal være Hans Philip Høeg alleene tilhørende, og maae hand gjøre sig samme saa nyttig som hand best veed og kand i de Aar hand beboer Gaarden –

5.

Endelig skal under Gaard-Leyen være indbegreeben til Maltgjøreriers Fortsettelse den opmurede nye Kølle paa Loftet, som og den derunder i den daglige Stue staaende store Jern Kakkelovn –

Derimod findes jeg Hans Philip Høg forpligtet at efterkomme disse her needen staaende puncter.

1.

Som forbenævnte Tolderlunds Gaard og Bygning tillige med det i den 5te Post mentionerede Inventarium bør ved min Tiltrædelse førstkommende d. leveres mig efter een derpaa forfattet Synsforretning af 2de Dannemænd; saa skal

jeg ved min Fratrædelse igien aflevere Alle Ting i samme Stand, hvorudi jeg dem har modtaget, eller og førend mit Godses Bortflyttelse prestere billig Erstatning for hvad der maatte findes deterioreret –

2.

Skulde enten ved min eller mines U-agtsomhed og skiødesløs omgang med Ild og Lys nogen ulykkelig Ildebrand overkomme Gaardens Bygning |: det Gud i naade Afværge :| da findes jeg pligtig at erstatte den saaleedes tilføyede Skade –

3.

Med Tolderlund Skov skal jeg have al muelig Opsyn, og af yderste Kræfter at afværge, hvad u-lovligt Skovhug eller Forgribelse, som Nogen i min Tid derudi vilde forøve; ligesom jeg og hverken Selv eller ved Andre maae formaste mig til samme Mishandling med mindre jeg derfor uden foregaaende Søgsmaal vil være anseet ligesom en Fæster efter Skov-forordningen –

4.

Den sædvanlige Byes-Tynge, som og andre paakommende Skatter og Udgifter, svarer jeg af Gaarden saalænge jeg den beboer.

5.

Den accorderede aarlige Leye af Tolderlund og forberørte pertinentier, i alt 36$^{rd.}$ svarer jeg aarlig i tvende Terminer, nemlig ved førstkommende Aars Paaske Tid Atten Rigsdalere og nestfølgende Michelsdag ligeleedes Atten Rdr. Og saaleedes præcise og prompte hvert Aar, saa længe jeg forbliver ved Gaarden –

Paa det nu alle ovenstaaende Poster kand paa begge Sider u-brødelig vorde efterkommede, da haver Vi begge Til Bekræftelse egenhændig underskrevet og beseglet denne Contract hvoraf en hver haver til sig taget sin Gienpart paa behørigt Papiir. Odense d. Aug. 1747 –

LA. Odense. Odense Byfogeds Arkiv. Dokumenter til Tingprotokollen 1748 I Nr. 20. – Dokumentet har Paaregning: Fremlagt i Odense Bye Tings Ræt Mandagen den 27. November 1747. – Jf. Indl. S. 28 og 71.

13 Gørtz Gørtzen] *overstr.* – eller fuldmegtig] *tilf. m. anden Hd. og Blæk, men atter overstr.* – til] *o. Lin. m. anden Hd. og Blæk.* 14 Michaeli. . tiid] *rett. m. anden Hd. og Blæk fra* den, *hvorefter der var aaben Plads.* 24–25 og . . Fag] *tilf. m. anden Hd. og Blæk.* 64 afværge] *o. Lin. m. Stubs Hd.* 67–68 foregaaende] *derefter overstr.* Lov eller. 83 underskrevet] *derefter overstr.* den.

II. Anonymt Svar paa Stubs Digt i Anledning af Raarups Mindedigt om Chr. Falster

Svar til Calumnianten No 99

der har undertegnet sig Trefoldig Nar Tredobbelte etc. etc. etc.

Trefoldig Nar tredobbelte,
etc. hvad har Drevet
Din Charlatan dit spøgelse,
At du saa grov har Skrevet
Om den der skrev saa smuk og Got
Om sin afdøde Rector,
Og dermed giorde ingen spot,
Ey Bisp ey Rector Lector
De sidste Lærere hand Som
Discipel haver høret,
Dem taler hand jo ene Om,
Og andre ey har Røret,
Du har vel glemt Positio
Unius ey kand være
Alterius exclusio
Det er dig en Vanære
Hans Vers sig selv forsvare kand
og det var ham en Lycke
Da du med din begiort Forstand
hans Vers lod atter trykke